

Acolo unde

Dan Lazarescu

Acolo unde curge Luțul
Cu vadu-i molcom către Bresc,
Acolo-n zborul amintirii
De-atâtea ori mă poticnesc.

Acolo bunii mei, Maria
Și Simion, urcați la cer,
Într-o căsuță mititică
Șapte copii creșteau, ca ieri.

Pe ulița cu râțul mare
Între livezi de meri și Luț
Găseai grădini pline de poame
Și lanuri mari de cucuruz.

Pe-acolo, furișați, copiii
Călcau o droaie de cărări
Către bolboanele-nsorite
În miezul fiecărei veri.

Iar seara se-adunau în cete
Să joace jocuri de demult.
Vuia tot râtu-atunci de chiot...
Azi zace singur, trist și mut.

S-au risipit, care la ceruri,
Care prin lume răsfirați
Copiii cei de ieri, ștregarii,
Sunt toți din bătăturei plecați.

În van mai strig din tinda casei
Pe buna roșie-n obraji,
Pe moșul cherchelit cu țuică,
Feciorii dârji ca niște brazi.

Zadarnic caut mândre fete
Din cele ce erau ca ieri
În casa-aceea părintească
Nu mai sunt astăzi nicăieri.

Alunecând pe coasta vremii
Copiii s-au făcut bunici,
Bunicii s-au făcut țărână

La umbra tot mai multor cruci.

.....

Ion cel ce era întâiul
Nu-i îngrijește azi pe toți,
Căci a trecut și el hotarul
Spre infinit la bunii morți.

Delu, luându-și taragotul
Cel mult iubit, s-a dus la oi,
În turma cerului, la Tatăl,
De unde nu mai vii-napoi.

Măriuța, strajnică femeie,
La vremea ei, s-a măritat
Și a făcut gospodărie
Cu-al ei bărbat la noi în sat.

Chețuca, cea cu glas de doină,
Copilă a născut copil
Și s-a-nhămat în hamul vieții,
S-a răstignit și ea destul.

Feciorul veșnic, Ghiță Bălu,
Rămas străjer în cuib, lăsat
De toți ca păsările toamna,
E singurul ce n-a zburat.

Cica, cel dolofan, mezinul
Între feciori, la pescuit
Bătea tot Luțul vara-ntreagă,
Azi e prin lume izgonit.

Și Floarea, cea din urmă fată,
Prin țări străine a plecat
Să-și caute rostul în lume
Nemaigăsindu-și-l în sat.

.....

Și-așa s-au risipit de-acasă
Și pe pământ și în pământ
Acei ce-au fost cândva părinții
Și pruncii lor rămași doar gând.

Cei ce umpleau cândva cu suflet
Pereții cei lipiți cu lut
S-au stins în hăul amintirii,
Eroi ai vremii de demult.

Cei ce făceau atâtea pozne
De păreau buni de exilat
Azi au ajuns mai toți icoane
De-atâta dor ce le-am purtat.

Azi Luțul curge trist pe-acolo
Cu vadu-i molcom către Bresc,
Nimic din ce era odată
N-a mai rămas, nu mai găsesc.

Unde sunt, Doamne bun, acele
Copilării ca din povești?
Unde le sunt astăzi copiii?
Copilărie unde-mi ești?

Dan Lăzărescu, 11.02.2019, poem dedicat memoriei familiei materne a subsemnatului.